

О. В. Стецкович

Харківська державна академія культури, м. Харків, Україна

СТИЛЬОВА ЕВОЛЮЦІЯ АВТОРСЬКОЇ ТВОРЧОСТІ СТИНГА

О. В. Стецкович. Сильова еволюція авторської творчості Стінга

Розглянуто передумови становлення авторського стилю знаменитого британського рок і поп-музиканта Г. М. Т. Самнера, відомого під сценічним ім'ям Стінг. Здійснено періодизацію стильової еволюції авторської творчості митця та визначено її основні етапи. Охарактеризовано значення творчості Стінга в контексті сучасної масової музики. Виявлено ключові стилістичні тенденції, що формували індивідуальний авторський стиль музиканта. Розкрито провідні жанрово-стильові особливості авторської творчості. Виявлено характерні особливості художнього мислення Стінга. Висвітлено особистісні та професійно-художні критерії творчості співака як універсального митця.

Ключові слова: *Стінг, співак, творча особистість, композиторська творчість, виконавський стиль, інтерпретація, популярна музика, масова музична культура, полістилістика.*

O. Stetskovych. Style evolution of Sting's creativity

The purpose of this article is to outline the evolutionary vector of the style evolution of G. M. T. Sumner's (Sting) creativity.

The methodology. The study is based on the comprehensive use of systematic, historical and cultural approaches, as well as methods of periodization and genre-style analysis.

The results. The article analyzes the work of one of the recognized masters of world popular music — English musician G. M. T. Sumner, better known by the stage name Sting.

The topicality of the chosen topic is due to the artistic and socio-cultural significance and genre and stylistic diversity of Sting's creative work, which in the research space of modern musicology still remain poorly understood.

The article considers the preconditions for the formation of Sting's authorial style, reveals the key stylistic trends that shaped his individual authorial style, and highlights the personal and professional-artistic criteria of his creative activity. Embodying in one person the guise of a composer, poet, singer, guitarist and actor, G. M. T. Sumner (Sting) is a shining example of a modern universal artist. He illustrates by his own example typical genre-style metamorphoses of mass music of the late XX — early

XXI century, revealing new paradigms of modern world music art.

The stylistic evolution of Sting's creativity is substantiated in accordance with the proposed concept of periodization of his creative activity. The main periods of the artist's creative activity are outlined: 1) early (1977–1990); 2) mature (1991–2012) and 3) late (since 2013). The stylistic priorities inherent in each of these periods are described. The uniqueness and originality of Sting's authorial artistic style lies in the peculiarity of his artistic thinking, which to some extent is based on the concept of stylistic pluralism.

The stylistic evolution of Sting's works represents his appeal to various stylistic models of modern mass music (rock, jazz, pop, reggae). At the same time, the artist's stylistic search goes far beyond popular music, extending to the spheres of academic and ethnic musical traditions.

The scientific novelty of this article is that this study for the first time reveals the stylistic evolution of Sting's works, its periodization and identifies the main stages, identifies the leading genre and style features of the artist's works and the characteristics of his artistic thinking.

The practical significance of the article lies in the possibility of using its materials and conclusions in further research on this issue, in performing and pedagogical practice (in the courses “Music of the XX century”, “History and theory of modern music”, “History of rock music”, etc.).

Key words: *Sting, singer, creative personality, composer's creativity, performing style, interpretation, popular music, mass music culture, polystylistics.*

Постановка проблеми. Історія світової музичної культури ХХ ст. відзначається всеосяжним переосмисленням константних художніх догматів академічної музичної традиції, вираженим зокрема в кристалізації новітніх форм музикування, що визначили формування т. зв. «третього пласта». Художньо-естетичне становлення цього явища зумовило появу нових жанрів і стилів музики, які орієнтовані на доступність сприйняття й здебільшого на розважальність.

У площині сучасної масової музики, широко представленої надзвичайно багатогранною стильовою панорамою, предметний дослідницький

інтерес наразі вможлиблює комплексну характеристику авторського творчого доробку окремих митців. Саме в такому ракурсі в рамках цієї статті аналізується творчість англійського музиканта Гордона Метью Томаса Самнера (більше відомого під сценічним ім'ям *Sting*) — одного з визнаних майстрів світової популярної музики, чия безпосередня художня діяльність формує її сучасне обличчя. Г. М. Т. Самнер, втілюючи в одній особі іпостасі композитора, поета, співака, гітариста і актора, власним прикладом унаочнює характерні для масової музики кінця ХХ — початку ХХІ ст. жанрово-стильові метаморфози, у такий спосіб розкриваючи нові парадигми сучасного світового музичного мистецтва.

Актуальність теми статті зумовлена мистецькою та соціокультурною значущістю й жанрово-стильовим розмаїттям творчого доробку Г. М. Т. Самнера, які в дослідницькому просторі сучасного музикознавства все ще маловивчені. З урахуванням комплексності та багатоаспектності зазначеної теми, особливої актуальності набуває також необхідність формування цілісного аналітичного апарату, що має на меті відстеження стильових трансформацій композиторського письма Стінга.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасне світове музикознавство налічує чималу кількість праць, присвячених висвітленню життєвого шляху і художньої діяльності Стінга. Саме вони становлять теоретичну базу цієї статті. Більшість зазначених досліджень розкривають насамперед різні аспекти проблематики, пов'язаної з життєтворчістю митця та фактами його біографії. Такими є ґрунтовні розвідки В. Арта «Гостра особистість. Творча біографія співака» (Арт, 2007), Р. Селлєра «Стінг: біографія» (Sellers, 1989), У. Кларксона «Стінг. Таємниці життя Гордона Самнера» (Кларксон, 1998), К. Уелча «“Поліс” та Стінг» (Уелч, 1997), К. Вуда «Стінг. Сповідь Грішника. Життєвий та творчий шлях» (Вуд, 2004), Крістофера Гейбла «Поезія та музика Стінга» (Gable, 2009), Дж. Беррімана «Стінг у казці» (Bertruman, 2000), К. Сендфорда «Стінг: руйнівник» (Sandford, 2000), А. Веста «Стінг та “Поліс”: за їхніми стопами» (West, 2015). Зазначимо, що питання критичного аналізу та систематизації наявних публікацій з проблематики детальніше висвітлювалися в попередніх публікаціях авторки (Стецькович, 2020, 1; Стецькович, 2020, 2; Stetskovich, 2021).

Так, зокрема, названа книга У. Кларксона (Кларксон, 1998) висвітлює особливо важли-

ві події життєвого шляху Г. М. Т. Самнера та створює яскраві портрети людей, які сприяли його особистісному і професійному становленню та подальшому перетворенню на видатного співака і композитора Стінга. На противагу цьому К. Уелч (Уелч, 1997) розглядає, як вже раніше зазначалося, «не лише життєвий шлях митця, а також і його композиторську та виконавську творчість, надаючи докладний аналіз всіх пісень Стінга з різних альбомів» (Стецькович, 2020, 2, с. 53–54). Множинні грані таланту Г. Самнера розкриті в його автобіографії «Стінг. Розбита музика: це історія про мене, якого ніхто не знає» (Стінг, 2005), яка є «вагомим і достовірним джерелом пізнання особистості і творчості Стінга» (Стецькович, 2020, 2, с. 53). У цій публікації, котра миттєво здобула статус бестселера, знаменитий співак «висвітлює від самого початку шлях, яким він дійшов до слави, свої перемоги та провали, обмірковує та узагальнює свій індивідуальний досвід у мистецтві й занурює в глибини своїх особистісних переживань» (Стецькович, 2020, 2, с. 53–54).

Єдине на цей час монографічне дослідження музичних і вербальних текстів Стінга належить англійському науковцеві Крістоферу Гейблу, який у своїй праці «The Words and Music of Sting» (Gable, 2009) розглянув творчість співака від першого альбому рок-гурту «The Police» до сьомого сольного альбому «Sacred Love». К. Гейбл, аналізуючи мистецький доробок Стінга, загалом визначає артиста передусім як барда, підкреслюючи «стінгівську» манеру оповідача, зокрема в альбомах 1990-х рр. «Ten Summoner's Tales» та «Mercury Falling» (Gable, 2009, с. 108–110).

Окремою категорією інформаційних джерел є численні матеріали музичної періодики, залучення яких дозволяє докладно проаналізувати соціокультурні аспекти життєтворчості Стінга.

Зауважимо, що ці публікації є здебільшого англійськими, за винятком окремих видань, представлених найчастіше в російськомовному перекладі.

Утім, в українському мистецтвознавстві, на превеликий жаль, творча діяльність Стінга, попри шалену популярність цього видатного сучасного музиканта в усьому світі та значну художню цінність його мистецьких здобутків, дотепер майже не набула відображення. Нині нечисленні україномовні праці в галузі літературознавства присвячені творчому доробку Стінга та його мистецькій особистості, репрезентовані лише науковими розвідками докторки філологічних наук, професорки Н. В. Нау-

менко, яка в публікаціях «Дивосвіт англійської поезії в пісенній ліриці Стінга» (Науменко, 2018, 1), «Просодичні елементи пісенного тексту Стінга: строфіка, метрика, рима» (Науменко, 2018, 2), «Я — не людина з тисячею лиць»: образ ліричного героя в пісенному доробку Стінга» (Науменко, 2019, 3), «Велика подорож «Останнього корабля»: формозмістові характеристики альбому Стінга “The Last Ship” (2013)» (Науменко, 2019, 1), «Жанрові характеристики пісенного доробку Стінга» (Науменко, 2019, 2) та ін. детально аналізує змістовно-семантичні та жанрові аспекти вербальної складової творчості митця та специфіку його унікальної манери оповіді.

Що ж стосується вітчизняної музичної науки, то слід зазначити, що на її теренах проблематика, пов'язана з творчістю Стінга, досі практично не ставала об'єктом спеціального музикологічного дослідження. Винятком є лише публікації авторки статті, що детермінує наукову новизну цієї праці.

Результатом аналізу літературних і наукових джерел, пов'язаних із висвітленням творчої особистості Стінга та його мистецьких досягнень, стало визначення авторкою статті провідних типів таких розвідок: «1) інформаційно-біографічний (аналіз життєвої біографії та мистецького зростання музиканта); 2) оглядово-концертний (присвячений аналізу сценічних репрезентацій митця); 3) інтерпретаційний (пов'язаний з тлумаченням значимих подій особистого життя, творчої атмосфери концертної комунікації, спілкування і творчого оточення митця)» (Стецкович, 2020, 2, с. 52–53).

Мета статті — визначити еволюційний вектор стильової еволюції авторської творчості Г. М. Т. Самнера (Стінга).

Виклад основного матеріалу дослідження. Останніми роками в площині вітчизняного і зарубіжного музикознавства спостерігається стрімке зростання дослідницького інтересу до вивчення життя та творчості найвидатніших діячів музичного мистецтва сьогодення. У рамках цієї статті предметний дослідницький інтерес пов'язаний з постаттю Г. М. Т. Самнера (Стінга) як всебічно талановитого митця другої половини ХХ ст. — автора-виконавця, мультиінструменталіста і актора в одній особі. Багатомірність неординарної особистості Стінга також набуває вираження й поза рамками творчого середовища, зокрема в площині активної суспільної діяльності Стінга як громадського діяча і філантропа.

Образ Стінга-музиканта ще на ранніх етапах творчого шляху вирізняли яскрава виконавська індивідуальність, витончений смак літературних текстів, висока духовна культура і вроджена харизма, що в поєднанні з магнетичною зовнішністю артиста в буквальному сенсі визначили нечуваний успіх Г. Самнера: «Стінг — один з небагатьох рок-кумирів, хто довів, що може зберігати владу над публікою довгий час. Неможливо пояснити це глобальне божевілля, цю масову захопленість ним» (Кларксон, 1998, с. 12).

Винятковість художньої думки митця криється насамперед у стильовому плюралізмі та інтелектуалізації власної творчості. Його музика — відображення його внутрішніх духовно-ціннісних і світоглядних переконань, художньо переосмислених і майстерно виражених на рівні нарративно-оповідних авторських інтенцій. Повніше розуміння специфіки художнього мислення Г. Самнера (Стінга) стає можливим за умови здійснення ретельного аналізу творчого шляху в історичному зрізі і зумовлює залучення кількох наукових підходів, зокрема стильового, історико-генетичного, біографічного, когнітивного, а також інтерпретаційного.

Послідовне студіювання означеної проблематики зумовлює необхідність диференційованого підходу до вивчення системи художньо-стильового мислення Стінга відповідно до запропонованої **концепції періодизації** його творчості.

Перший період творчої діяльності артиста (1977–1990 рр.) охоплює як його участь у складі лондонської рок-групи «*The Police*», так і сольну виконавську практику музиканта, але вже під власним лейблом «Стінг». Водночас, з матеріалів автобіографічної книги митця випливає, що детермінанти формування художнього стилю «раннього» Стінга беруть свій початок ще за часів його юнацтва. Саме в підлітковому віці Гордон Самнер, будучи закоханим у естетику джазу і гітарних блюзів Фредді Кінга, Стена Вебба та Пітера Гріна, вперше ознайомлюється з рок-н-рольною стилістикою легендарної «ліверпульської четвірки» — групи *The Beatles*. Наведений епізод став переламним, адже саме тоді у свідомості юного музиканта остаточно викристалізувалися стрижневі стильові тенденції, які в буквальному сенсі передбачили подальший розвиток його творчого стилю.

Надаючи узагальнену характеристику раннього етапу кар'єри Стінга (зокрема в складі *The Police*), важливо наголосити, що окрім джазової і рок-стилістики, надзвичайно сильний вплив

на становлення художнього смаку Стінга здійснили стилі *панк* і *реггі*, художні елементи яких почасти становили основу стильової спрямованості групи *The Police*. Одним з найяскравіших зразків втілення ідеї «реггі-орієнтованості» стає композиція Стінга «*Walking on the Moon*» із другого студійного альбому «*Reggatta de Blanc*». Примітно те, що в рамках цієї авторської композиції якомога виразніше втілені ключові особливості стилістики *реггі* – превалювання функції ритм-секції, зокрема конститутивне значення мелодичної лінії бас-гітари, що забезпечує паралельно і належну ритмічну пульсацію, а також зміщення акцентів акомпанементу до слабких 2-ї та 4-ї (за умови розміру 4/4) доль такту.

Художньо-творчий регрес *The Police*, який намітився ще в 1982 р., уже через рік призвів до остаточного завершення цього проекту, що розкрило перед Г. Самнером перспективи сольного виконавства. Реліз першого сольного альбому Стінга «*The Dream of the Blue Turtles*» відбувся у 1985 р. і був удостоєний високих оцінок критиків. Утім варто розуміти, що зміст альбому з точки зору стильового аналізу характеризується безпрецедентним симбіотичним поєднанням елементів стилістики *госпелу*, *реггі*, *блюзу*, *поп-року*, а також сучасних відгалужень джазу. Так, наприклад, композиція «*Consider Me Gone*» містить яскраво виражені ознаки стилю джаз-ф'южн (також відомого як джаз-рок) – поєднання джазової гармонії зі стилістикою рок-музики. Водночас абсолютно полярна стилістика арт-року вирізняє композицію «*Russians*», у рамках якої, до речі, Стінг звертається до прямого цитування лейтмотиву «Романсу» з симфонічної сюїти С. Прокоф'єва «Поручик Кіже», котре сприяє створенню художнього образу. Окрім цього, зміст цієї композиції вирізняє тяжіння до підкреслено «академічної» специфіки виконання мелодичного матеріалу у вокальній партії, спосіб викладу якого наразі набуває вираженої патетики. Музичний інструментарій композиції представлений комбінованим поєднанням струнної групи та електрооргану, що зумовлює певний елемент епічності загального звучання музичного матеріалу.

Реліз другого сольного альбому «*...Nothing Like the Sun*» (1987 р.) демонструє певне стильове переорієнтування Г. Самнера, зокрема на рівні нівелювання вираженої рок-стилістики (*поппанк*, *арт-рок*, *джаз-ф'южн*). Натомість спостерігається суттєве насичення музичної мови елементами джаз- та реггі-стилістики.

Варто додати, що цей альбом є для Стінга у найвищій мірі особистим, навіть сокровенним, водночас він розкриває соціально-філософські грані його таланту. Центральним для драматургії альбому стає образ жінки, який уособлює душевні переживання самого Г. Самнера з приводу смерті матері та нещодавнього розлучення з дружиною – Ф. Томелті. В альбомі «*...Nothing Like the Sun*» також зазнають художнього переосмислення гостросоціальні проблеми, на кшталт різного роду конфліктів («*History Will Teach Us Nothing*»), засудження диктатури («*They Dance Alone*»), гомофобії та нетерпимості («*Englishman in New York*»), порушення прав людини («*Fragile*») тощо.

Найповніше вищезазначені метаморфози авторського стилю Стінга розкриваються в абсолютному хіті «*Englishman in New York*». Відповідно до сюжетної фабули, самнерівський типаж елегантного «британця» виявляється абсолютно чужим для американського суспільства. Образ британця в Нью-Йорку створює також певну алюзію на неприйняття, а часом і гоніння різноманітних меншин (етнічних, расових, релігійних тощо) сучасним соціумом. Сенса художнього образу розкривається насамперед у музичній площині. В основі композиції – стилістика *реггі* (акцентування на 2-й та 4-й долях, метроритмічна чіткість басової лінії), а також джазу, яка, зокрема, набуває втілення в саксофонному соло в стилі бібоп (у виконанні Б. Марсаліса). Властивості стильового плюралізму проявляються також і у впровадженні епізоду «*percussion brake*», наповнення якого (принаймні частково) відповідає стилістиці *hip-hop*. Інтеграція елементів бібопу та хіп-хопу виконує чітко окреслену смислову функцію, що сприяє розкриттю драматургічної концепції твору.

Водночас композиція «*History Will Teach Us Nothing*» являє собою зразок стилістики *реггі-року*, у чому, почасти, убачається певний зв'язок із творчістю гурту *The Police*. Звернення до характерних рис *реггі* видається невипадковим і містить виражений художньо-філософський підтекст. В основі фабули твору – повне осудження автором військових конфліктів і прояву будь-яких форм насилля. Відтінку цинізму, що є певною мірою притаманним вербальному тексту пісні, автор протиставляє емоційність музики в стилі *реггі*, котрий первісно виник як своєрідний художній протест проти дій, спрямованих на порушення прав людей. Стінг, поєднуючи літературне слово з виражальними властивостями музики *реггі*, формує особливий

художній образ, що повною мірою репрезентує підспудні потенції його митецького хисту.

Реліз альбому «The Soul Cages» (1991) знаменує **другий період** творчості Г. Самнера, який можна визначити як **добу мистецької зрілості** автора. Стилістично альбом фактично повністю витриманий у традиціях поп-року і відзначається вираженою концептуальною орієнтацією, в основі якої перебувають інтроспективні елегійні роздуми скорботного сина, котрого глибоко зачепила смерть батька. Утім уже в наступному альбомі «Ten Summoner's Tales» (1993) Стінг знов тяжіє до естетики джазу, інтегруючи її в контекст стилістики *non-rock* («Love Is Stronger Than Justice», «It's Probably Me»), а також нерідко звертаючись і до *джаз-року* («Heavy Cloud No Rain», «Saint Augustine In Hell»). Серед інших творів цього альбому виокремлюється баладного типу композиція «Shape of My Heart», де Стінг довершує меланхолійний ліризм рок-балади темброво-фонічною витонченістю звучання іспанської акустичної гітари і губної гармоніки, що можна сприймати як данину традиції класичного блюзу.

Загалом слід підкреслити, що певна рок- і джаз-орієнтованість Стінга зберігається впродовж усієї артистичної кар'єри митця, нерідко супроводжуючись зверненням до інших жанрово-стильових спрямувань музичного мистецтва ХХ ст., серед яких – традиції французького шансону («La Belle Dame Sans Regrets» з альбому «Mercury Falling») або *кантрі* («I'm So Happy That I Can't Stop Crying», там само).

Новий виток творчої трансформації мистецтва Стінга пов'язаний з альбомом «Brand New Day» (1999 р.), у творах якого вбачається помітний слід етнічної музики, зокрема арабської народної пісенної традиції Раї («A Thousand Years», «Desert Rose»). Крім цього, Стінг, ймовірно, уперше предметно звертається до залучення електронних секвенсорів, паралельно використовуючи стилістичні елементи хіп-хопу, на кшталт характерного реп-речитативу («Perfect Love... Gone Wrong»). Реліз наступного альбому «Sacred Love» (2003) лише зміцнює вищевказані тенденції, внаслідок чого первісна рок-стилістика дещо нівелюється, замінюючись електронною музикою («Send Your Love», «Never Coming Home»), яка нерідко поєднується з мелодійними елементами індійської етнічної музики («The Book of My Life»). Між тим, у рамках альбому загалом намічається звернення Стінга до стилістики ритм-н-блюзу, що почав набувати популярності саме у 2000-х рр., також відомого як R&B («Whenever I Say Your Name», «Forget About The Future»).

Період з 2004 по 2013 рр. пов'язаний з активною концертною діяльністю Стінга, під час якої він практично не створює нового репертуару, обмежуючись аранжуванням. Цікаво, що саме аранжування засвідчують звернення Стінга до академічної музичної традиції. Так, наприклад, восьмий студійний альбом співака «Songs from the Labyrinth» (2006) являє собою композиторсько-виконавську інтерпретацію пісень для голосу та лютні видатного англійського композитора епохи Ренесансу Джона Доуленда. Водночас наступний студійний альбом Стінга «If on a Winter's Night» (2009) за своєю суттю є різножанровою збіркою, до складу якої увійшли різдвяні пісні, народні, мадригали доби Ренесансу, а також християнські релігійні гімни. Особливо примітною є стильова панорама альбому, яка різною мірою поєднала стилістику поп-, етнічної музики («Christmas at Sea») та академічної музичної традиції («Now Winter Comes Slowly»).

Не менш цікавим у художньому плані є 10-й студійний альбом «Symphoncities» (2010). Подібно до попередніх альбомів, Стінг продовжує практику «перепрочитання» музичного матеріалу, у цьому випадку власного. У рамках цього альбому артистом репрезентовано результат переосмислення окремих авторських пісень (зокрема з репертуару групи *The Police*), але вже крізь призму тембрального багатства симфонічного оркестру. Найімовірніше таке художнє рішення зумовлене пошуками Г. Самнером новітніх тембральних і виражальних якостей, завдяки яким його пісні сприйматимуться не як продукт сучасної популярної музики, а радше як самодостатні високохудожні твори.

Реліз одинадцятого студійного альбому «The Last Ship» (2013) перервав доволі тривалу паузу, під час якого Стінг не створював авторську музику. Саме з цим альбомом пов'язаний початок **третього періоду** у творчості Стінга (з 2013 року й дотепер). Виконаний узагальнений аналіз мистецької діяльності музиканта в означених часових межах дозволяє сформулювати припущення щодо часткового стильового переорієнтування художньої думки Г. Самнера. Константним у творчості «пізнього» Стінга залишається стрижень **рок-стилістики**, хоча й за умови тісної взаємодії з іншими стильовими напрямами.

«The Last Ship» засвідчує наявність вираженого концептуального підґрунтя, а саме художньо переосмислених ремінісценцій образів дитинства Г. Самнера. Основними темами пісень є судноплавство, а також емоційні переживан-

ня співака з приводу закриття розташованого у його рідному містечку суднобудівного заводу «Swan Hunter». У літературних текстах Стінга доволі часто фігурує постать батька (кораблебудівника за професією), а також порушується питання щодо взаємин батьків і дітей, яке проєктується в площину сучасної популярної музики крізь призму власного поетичного світовідчуття автора. Звідси і глибоке тяжіння до естетики *шанті* – старовинного жанру народної пісні, що на початку XIX ст. побутувала в колі британських моряків. Стилiстичні ознаки шанті найяскравіше виражені в таких піснях, як «The Last Ship», «August Wind», «Ballade of the Great Eastern» та «What Have We Got?».

Суттєву зацікавленість викликають і творчі пошуки Стінга у сфері тембрального й ладо-гармонічного викладення музичного матеріалу. Так, наприклад, у вищезгаданих композиціях доволі чітко помітні стилістичні ознаки кельтської (зокрема ірландської та шотландської) музики. Додамо, що таке звернення до кельтської етнічної музики проявляється на рівні як прямого наслідування традиції («Language of Birds»), так і інтеграції з рок-музикою («So to Speak») або *кантрі* («Dead Man's Boots»). Особливо цікава композиція «So to Speak», де на тлі стилістики *фолк-року* набувають прояву жанрові елементи середньовічної англійської балади. Характерною для старовинної баладної традиції є й виконавська специфіка, що ґрунтується на принципі мелодичної речитації, яка певною мірою парадоксально нагадує винайдену митцями нововіденської школи (насамперед А. Шенбергом та А. Бергом) вокальну техніку *Sprechstimme*¹.

Утім уже в наступному альбомі з екстравагантною назвою «57th & 9th» (що є своєрідною алюзією на перехрестя в Нью-Йорку, яке Стінг перетинав щоразу на шляху до студії звукозапису) музикант ніби повертається до своїх витоків, створюючи концепцію альбому виключно на засадах рок-стилістики. З-поміж найзначущіших композицій митця слід виокремити такі твори, як «I Can't Stop Thinking About You» та безумовний хіт – пісня-присвята «50.000», що розкриває скорботу співака з приводу передчасної смерті його близьких друзів та колег – Принса, Девіда Бові, бас-гітариста культової рок-групи «Motörhead» Леммі Кілмістера, а також фронтмена американської рок-групи «Eagles» Гленна Фрая.

Попри виражену рок-спрямованість цього альбому, Стінг все ж звертається до й до інших стилістичних моделей, у такий спосіб лише

підтверджуючи виняткову гнучкість власного художнього смаку. Так, наприклад, меланхолічність акустичної балади «Heading South on the Great North Road» являє собою своєрідну данину автентичній англійській баладно-пісенній традиції. Водночас у композиції «Inshallah» автором репрезентовано особливий тип філософської рок-балади, східний колорит музичного образу якої детерміновано глибоким текстом і соціально-політичним змістом твору.

Записаний у 2018 р. альбом «44/876» увінчує композиторську практику Стінга, будучи наразі останньою платівкою його авторської музики, у рамках якої артист цілковито повертається до стилю *peri*. Створений у співпраці з близьким товаришем Стінга – ямайським *реггі*-музикантом Shaggy (Шеггі), альбом «44/876» повною мірою розкриває *реггі*-орієнтованість художнього смаку Стінга. Зауважимо, що композиції альбому позначені фактичним відходом від стилістики рок-музики, за винятком пісні «Dreaming in the U.S.A.», у якій наявні чіткі ознаки традиційного рок-н-ролу епохи *The Beatles*.

Винятковість альбому «44/876» криється в дещо нетиповій для філософії Стінга-мислителя концепції легкої та невимушеної музики. Істотно трансформується і смисловий зміст текстів, де притаманним естетиці рок-музики соціально-політичним та любовним мотивам наразі протиставляється абсолютно полярні якості – всеосяжна любов, всепоглинаюче відчуття позитиву і невтомний заклик до примирення всього людства. Загалом ця платівка несе яскравий колористичний відтінок, чому сприяє здебільшого ексцентрична виконавська манера Шеггі, надзвичайно типова для карибської культури. Ймовірно, однією з кращих композицій альбому «44/876» можна назвати життєстверджуючу, сповнену щирого кохання пісню «Don't Make Me Wait».

У 2019 р. Г. Самнер випускає черговий, уже 14 студійний альбом під назвою «My Songs», втім, варто визнати, що він за своєю специфікою в деякій мірі подібний до альбому «Symphonicities», адже ґрунтується на все тому ж принципі переосмислення власної творчості, але вже з позиції сучасних стилістичних віянь. Так, наприклад, безумовний хіт Стінга, проникливий поп-гімн «Fields of Gold» у варіанті 2019 р. представлено баладою в суто акустичному інструментальному оформленні, що, безперечно, лише підкреслює ніжність самнерівської інтимної лірики. Інший зразок стилістичного переосмислення – композиція «Shape of My Heart». Відмінність «оновленої» балади незна-

чна, а втім дозволяє розглянути композицію з позицій сучасного музичного мистецтва. Первісно відчутна джаз-стилістика нині почасти нівелюється, набуваючи прояву виключно на рівні гармонічного наповнення. Водночас меланхолічна пісня «English Man in New York» зразка 1987 р. тепер істотно перетворюється, насичуючись стилістичними елементами електронної музики та регі, у такий спосіб набуваючи жвавості і емоційного піднесення.

Висновки. Композиторська спадщина Г. М. Т. Самнера (Стінга) є воістину багатогранною і сповненою сміливих художніх рішень. Унікальність та неповторність авторського мистецького стилю митця криється в особливості художнього мислення, що тією чи іншою мірою базується на концепції стильового плюралізму. Неординарність художніх пошуків проявляється і на рівні синтезу мистецтв, де глибина філософського світогляду автора, що відображена у формі літературних рефлексій, майстерно розкривається у вишуканій композиторській мові, репрезентуючи художню візію представника сучасної популярної музики.

Стильова еволюція творчості Стінга репрезентує його звернення до різних стилістичних моделей сучасної масової музики (рок, джаз, поп, регі). Водночас стильові пошуки митця виходять далеко за рамки популярної музики, поширюючись на сфери академічної, а також етнічної музичних традицій. Художньо пересмислене симбіотичне їх поєднання підкреслює яскраву індивідуальність і самотність художнього стилю співака.

Першорядне значення в питанні характеристики стильового багатоманіття творчого доробку Г. Самнера становить композиторський аспект його таланту. Стильові тяжіння автора безсумнівно відображались на музичному змісті його пісень, у такий спосіб унаочнюючи вектор еволюційного розвитку художньої думки останнього.

Важливими перспективами подальших наукових досліджень є подальший аналіз мистецької життєтворчості Стінга, ретельне вивчення різних аспектів його художнього стилю (композиторського, музично-виконавського, літературного), здійснення докладного лінгвістичного аналізу найзнаковіших хітів митця, що визначили його всесвітню славу.

Список посилань

- Арт, В. (2007). *Острая личность: Творческая биография певца Стинга*. Б 52. (Вип. 2. с. 28–30).
- Вуд, К. (2004). Стинг: Исповедь грешника: Жизненный и творческий путь британского певца. *Караван историй*, 10, 111 с.
- Кларксон, У. (1998). *Стинг. Тайны жизни Гордона Самнера*. Феникс.
- Науменко, Н. В. (2019). Велика подорож «Останнього корабля»: формозмістові характеристики альбому Стінга «The Last Ship» (2013). *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Видавничий дім «Гельветика». (Вип. 41. Т. 1, с. 86–91).
- Науменко, Н. В. (2018). Дивосвіт англійської поезії в пісенній ліриці Стінга. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Видавничий дім «Гельветика». (Вип. 34. Т. 1. с. 61–65).
- Науменко, Н. В. (2019). Жанрові характеристики пісенного доробку Стінга. *Вчені записки Таврійського національного університету ім. В. І. Вернадського*. Видавничий дім «Гельветика». (Вип. 30 (69). № 4. Ч. 1. с. 195–202).
- Науменко, Н. В. (2018). Просодичні елементи пісенного тексту Стінга: строфіка, метрика, рима. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Видавничий дім «Гельветика». (№ 37. Т. 2, с. 116–120).
- Науменко, Н. В. (2019). «Я — не людина з тисячею лиць»: образ ліричного героя в пісенному доробку Стінга. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Видавничий дім «Гельветика». (Вип. 38. Т. 2. С. 25–28)
- Стецькович, О. (2020). Творча діяльність Г. М. Т. Самнера (Стінга): аспекти вияву мистецької індивідуальності. *Актуальні питання гуманітарних наук*. Видавничий дім «Гельветика». (Вип. 30. Т. 1. с. 236–240).
- Стецькович, О. (2020). Творча діяльність Г. М. Самнера (Стінга) в дзеркалі музично-теоретичної думки. *Мистецтво та шляхи його осмислення в дослідженнях молодих науковців*, 52–54. Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського.
- Стинг (2005). *Разбитая музыка: это история обо мне, которого никто не знает*. У-Фактория.
- Уэлч, К. (1997). «Полис» и Стинг. Б. и.
- Berryman, J. (2000). *A Sting in the Tale*. Gateshead: Mirage Pub.
- Gable, C. (2009). *The Words and Music of Sting*. Greenwood Publishing Group.
- Sandford, C. (2000). *Sting: demolition man: a biography*. Carroll & Graf.
- Sellers, R. (1989). *Sting: a biography*. Omnibus Press.
- Stetskovych, O. V. *Poetics Of Sting's Original Creative Work: Synthesis Of Musical And Verbal Fundamentals*. *Austrian Journal of Humanities and Social Sciences*. № 5–6. May-June. Vienna 2021,

- No. 1-2. P. 3-8. DOI: <https://doi.org/10.29013/AJH-21-5.6-3-8>
- Sting (Sumner, G. M.). *Lyrics*. www.sting.com. www.sting.com/discography.albums
- West, A. (2015). *Sting and the Police. Walking in Their Footsteps*. Rowman & Littlefield.
- ### References
- Art, V. (2007). *Sharp Personality: The Creative Biography of the Singer Sting*. Б 52. (Issue 2, pp. 28–30). [In Russian].
- Wood, K. (2004). Sting: Confessions of a Sinner: The Life and Work of a British Singer. *Karavan istorij*, 10, 111 p. [In Russian].
- Clarkson, W. (1998). *Sting. Secrets of the life of Gordon Sumner*. Phoenix. [In Russian].
- Naumenko, N. V. (2019). The Last Ship's Great Journey: The Format Characteristics of Sting's The Last Ship (2013). *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*. Helvetica Publishing House. (Issue 41. Vol. 1, pp. 86–91). [In Ukrainian].
- Naumenko, N. V. (2018). The wonderland of English poetry in Sting's song lyrics. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*. Helvetica Publishing House. (Issue 34. Vol. 1. pp. 61–65). [In Ukrainian].
- Naumenko, N. V. (2019). Genre characteristics of Sting's song. *Vcheni zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu im. V. I. Vernadskoho*. Helvetica Publishing House. (Issue 30 (69). № 4. Part 1. pp. 195–202). [In Ukrainian].
- Naumenko, N. V. (2018). Prosodic elements of Sting's song text: stanzas, metrics, rhyme. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*. Helvetica Publishing House. (№ 37. Vol. 2, pp. 116–120). [In Ukrainian].
- Naumenko, N. V. (2019). "I am not a man with a thousand faces": the image of a lyrical hero in Sting's song. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*. Helvetica Publishing House. (Issue 38. Vol. 2. pp. 25–28). [In Ukrainian].
- Steckovic, O. (2020). Creative activity of GM Sumner (Sting): aspects of the manifestation of artistic individuality. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*. Helvetica Publishing House. (Issue 30. Vol. 1. pp. 236–240). [In Ukrainian].
- Steckovic, O. (2020). Creative activity of G. M. Sumner (Sting) in the mirror of musical-theoretical thought. *Mystetstvo ta shliakhy yoho osmyslennia v doslidzhenniakh molodykh naukovtsiv*, 52–54. I. P. Kotlyarevsky Kharkiv National University of Arts. [In Ukrainian].
- Sting (2005). *Broken Music: This is a story about me that no one knows*. U-Factory. [In Russian].
- Welch, K. (1997). *Police and Sting*. No publishing house. [In Russian].
- Berryman, J. (2000). *A Sting in the Tale*. Gateshead: Mirage Pub. [In English].
- Gable, C. (2009). *The Words and Music of Sting*. Greenwood Publishing Group. [In English].
- Sandford, C. (2000). *Sting: demolition man: a biography*. Carroll & Graf. [In English].
- Sellers, R. (1989). *Sting: a biography*. Omnibus Press. [In English].
- Stetskovych, O. V. *Poetics of Sting's Original Creative Work: Synthesis Of Musical And Verbal Fundamentals*. *Austrian Journal of Humanities and Social Sciences*. № 5–6. May-June. Vienna 2021, No. 1-2. P. 3-8. DOI: <https://doi.org/10.29013/AJH-21-5.6-3-8> [In English].
- Sting (Sumner, G. M.). *Lyrics*. www.sting.com. www.sting.com/discography.albums [In English].
- West, A. (2015). *Sting and the Police. Walking in Their Footsteps*. Rowman & Littlefield. [In English].

Надійшла до редколегії 17.09.2021